

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

31 Ἰανουαρίου 1916

Ἄριθ. 15

● **ΕΝΑ ΕΛΑΦΡΟΤΑΤΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΒΑΡΟΣ** ●

Ἡ μὲ Φυλ.λιε Μόνιμαν ὡς Τσιγγάρα χορεύει τὸ «χορὸ τῆς ἀρκούδας», τὸ νέο χορὸ ποῦ ἔχει ἑστρελλάνει ὁλόκληρο τὸ Λονδίον, εἰς τὸ θέατρον ποικιλιῶν «Ἀλάμπρα». Ἀρκούδα εἶνε ὁ ἠθοποιὸς καὶ χορευτὴς κ. Μάγκλη. Ὅπως δείχνει ἡ φωτογραφία, ἡ χαριτωμένη χορεύτρια εἶνε τόσο ἐλαφρὰ στὰ χέρια τῆς ἀρκούδας, ποῦ ἡ τελευταία χορεύει ἐλεύθερα χωρὶς νὰ αισθάνεται τὸ παραμικρὸ βῆρος.

Ἡ μίς Μαρία Λαίρ, πρώτης τάξεως ἀγγλίσ ἠθοποιός, πρωταγωνιστοῦσα κάθε βράδυ εἰς τὸ δυνατὸν ἔργον τοῦ Τζώρτζ Πλαίντελ «Λαίδι Γουαίαρ» στὸ θέατρον τοῦ Λονδ'νοῦ «Γουόνταμ».

ΨΗΦΙΣΑΤΕ ! ΨΗΦΙΣΑΤΕ !

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς «Κυριακῆς» ἐν Θεσσαλονίκῃ κ. Σάββας Παυλίδης ὑποψήφιος γενικὸς ἀντιπρόσωπος
ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ὁ ἐν τῷ θωρηκτῷ «Δῆμος» ἀντιπρόσωπος μας κ. Γιάγκος Ἀμπαζᾶκος, γνωστός ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μπαρουτικαπνισμένον Διοπάκι».
ΥΠΟΨ. ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Εἰς τὸν Στόλον.

Ἡ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΜΟΥ

Περῆσαν κι' ἀγνώριστο
Τῆς ὥρας μου περνοῦσα,
Μὲ τὸν καθένα ἐπαίξε,
Τὴν κάθε μιὰ γελούσα.

Αἰνίγμα ἤμουν γιὰ πολλοὺς
Ἀλήθεια γιὰ τοὺς λίγους
Καὶ ἀνεγνωρίσθην νικητὴς
Ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ φίλους.

Καὶ τῶρ' ἀφοῦ ἀπέκτησα
Φήμης ρεκόρ κι' ἀνταλλαγῆς
Ἀποκαλύπτωμαι ἐκὼν
Γιὰ πείσμα μίᾳς μελαχροινῆς...
Θωρηκτὸν «Δῆμος»

Γιάγκος Ἀμπαζᾶκος
(Μπαρουτικαπνισμένον Διοπάκι)

ΛΟΝΔΙΝΕΖΙΚΟ !

Ἡ χαριτωμένη μίς Κύρλη Βέλλιου, ποῦ χαλάει κόσμον κάθε βράδυ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λονδίνου «Κολίτσιουμ».

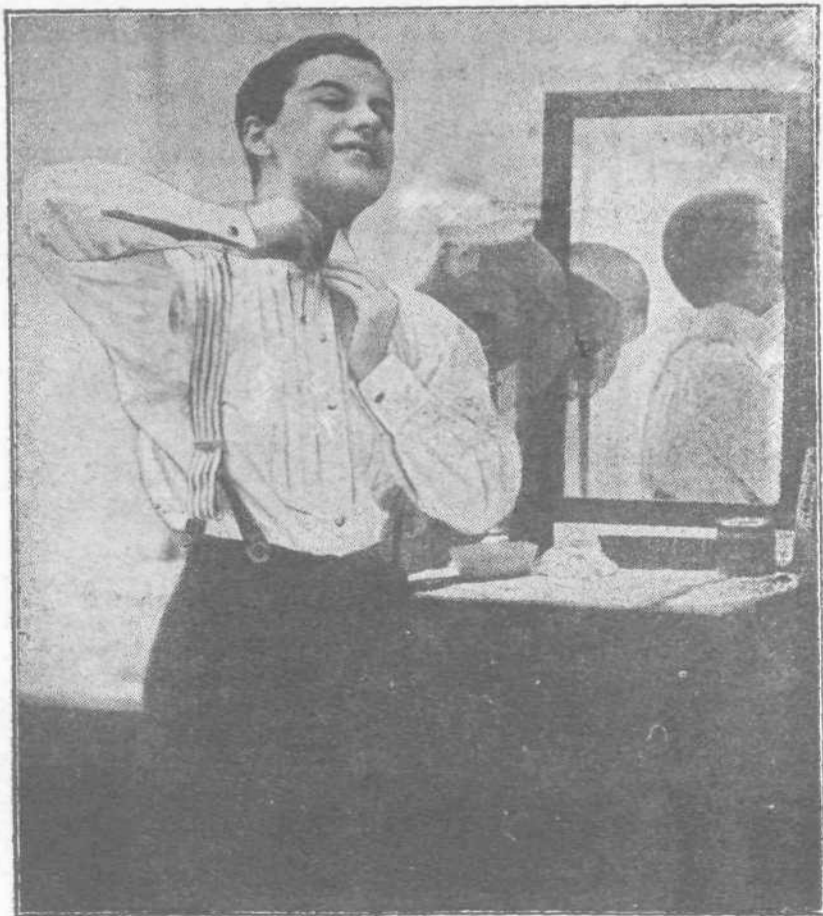
Ο κ. Αριστοίδης Ν. Πουλιαντζής, εδραστήριος αντιπρόσωπός μας εν Πέργη (Οιτύλου).

Ἡ Διὶς Λίλυ Μπραϊῦτον ὡς «Ζουανίτα». Παίζει στὸ Λονδίον, φέρει ἀγγλικὰ ὄνομα, ἀλλ' εἶνε μιὰ πραγματικὴ, χαριτωμένη Ἰσπανίδα.

ΑΧ! ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ Μ' ΕΣΚΑΣΕ!

ΤΟΤΝΑΝΤΙΟΝ

Νομίζετε, ὅτι εἶνε ἄνδρας; Εἶνε ἡ χαριτωμένη μίς Βικτωρίκη Λίλλυ, ποῦ στὸ θέατρον τοῦ Λονδίνου «Αλάμπρα» ὑπὸ κρινεται τοὺς ἄνδρας καλλίτερα ἀπὸ κάθε . . . ἄνδρα! . . .

— Νομίζω, ὅτι αὐτὸς ὁ ἑκατομμυριοῦχος, ποῦ πέθανε, ἄφησε ὅλην του τὴν περιουσίαν εἰς φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς!
— Τοῦναντίον, φιλιότη μου, τάφησε ὅλα εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

Ἡ Ὠραιότερα Ἀνάμνησις

Ἡ σύζυγος: Θυμᾶσαι κάποτε ποῦ μ' ἐζήτησες εἰς γάμον καὶ ἐγὼ ἀπεποιήθην;
Ὁ σύζυγος (στενάζων): Ναι, Αὐτὴ εἶνε ἡ Ὠραιότερα ἀνάμνησις τοῦ θίου μου